

DYREKTYWY

DYREKTYWA 2007/66/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 11 grudnia 2007 r.

zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane ⁽⁴⁾ i 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynująca przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki,

transportu i telekomunikacji ⁽⁵⁾ dotyczą procedur odwoławczych odnoszących się do zamówień udzielanych przez, odpowiednio, instytucje zamawiające, o których mowa w art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽⁶⁾, i podmioty zamawiające, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽⁷⁾. Dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG mają na celu zagwarantowanie skutecznego stosowania dyrektyw 2004/18/WE i 2004/17/WE.

(2) Dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG mają zatem zastosowanie wyłącznie do zamówień objętych zakresem zastosowania dyrektyw 2004/18/WE i 2004/17/WE zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, bez względu na rodzaj stosowanej procedury konkurencyjnej lub zaproszenia do ubiegania się o zamówienie, w tym konkursów, systemów kwalifikowania i dynamicznych systemów zakupów. Zgodnie z orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości państwa członkowskie powinny zapewnić dostępność skutecznych i szybkich środków odwoławczych od decyzji instytucji zamawiających i podmiotów zamawiających w kwestii ustalenia, czy dane zamówienie podlega podmiotowemu lub przedmiotowemu zakresowi zastosowania dyrektyw 2004/18/WE i 2004/17/WE.

(3) Konsultacje z zainteresowanymi stronami, a także orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, wskazały na pewną liczbę braków w zakresie mechanizmów odwoławczych istniejących w państwach członkowskich. Z uwagi na wspomniane braki mechanizmy ustanowione w dyrektywach 89/665/EWG i 92/13/EWG wciąż nie

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 27.4.2007, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. C 146 z 30.6.2007, str. 69.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 21 czerwca 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 15 listopada 2007 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 33. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 92/50/EWG (Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/97/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 107).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 114. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/97/WE.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/97/WE.

umożliwiają czuwania nad przestrzeganiem prawa wspólnotowego, w szczególności na etapie, na którym naruszenia mogą jeszcze zostać skorygowane. Gwarancje przejrzystości i niedyskryminacji, które miały być zapewnione przez wymienione dyrektywy, powinny zatem zostać wzmocnione, aby zapewnić całej Wspólnocie możliwość korzystania w pełni z pozytywnych efektów modernizacji i uproszczenia przepisów w sprawie zamówień publicznych, które to efekty osiągnięto dzięki dyrektywom 2004/18/WE i 2004/17/WE. Należy zatem zmienić dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG, wprowadzając do nich niezbędne uściślenia umożliwiające osiągnięcie rezultatów oczekiwanych przez władze prawodawcze Wspólnoty.

- (4) Wśród wskazanych niedociągnięć wymieniono w szczególności brak możliwości wniesienia skutecznego odwołania w okresie między wydaniem decyzji o udzieleniu zamówienia a zawarciem związanej z nim umowy. Czasami sytuacja ta powoduje, że instytucje zamawiające i podmioty zamawiające, które pragną zapewnić nieodwracalność skutków zakwestionowanej decyzji o udzieleniu zamówienia, bardzo szybko przystępują do podpisania umowy. Aby wyeliminować tę lukę, która stanowi istotną przeszkodę dla skutecznej ochrony sądowej zainteresowanych oferentów, tj. tych oferentów, których jeszcze ostatecznie nie wykluczono, należy przewidzieć minimalny okres zawieszenia typu *standstill*, podczas którego zawarcie umowy jest zawieszona, niezależnie od tego, czy do zawarcia umowy doszło w chwili jej podpisania.
- (5) Ustalając długość minimalnego okresu zawieszenia typu *standstill*, należy wziąć pod uwagę różne środki komunikacji. W przypadku korzystania z szybkich środków komunikacji można przewidzieć okres krótszy niż w przypadku innych środków komunikacji. Niniejsza dyrektywa przewiduje jedynie minimalne okresy zawieszenia typu *standstill*. Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać okresy dłuższe niż wspomniane okresy minimalne. Państwa członkowskie mogą również decydować, który okres ma zastosowanie w przypadku łącznego użycia różnych środków komunikacji.
- (6) Okres zawieszenia typu *standstill* powinien być na tyle długi, by umożliwić oferentom przeanalizowanie decyzji o udzieleniu zamówienia i stwierdzenie, czy stosowne jest wszczęcie procedury odwoławczej. W momencie powiadomienia zainteresowanych oferentów o decyzji o udzieleniu zamówienia należy przekazać im stosowne informacje niezbędne do podjęcia skutecznych działań odwoławczych. To samo ma zastosowanie odpowiednio do kandydatów w zakresie, w jakim instytucja zamawiająca lub podmiot zamawiający nie udostępnił w odpowiednim czasie informacji o odrzuceniu ich wniosku.
- (7) Do takich stosownych informacji należy w szczególności streszczenie istotnych przyczyn określonych w art. 41 dyrektywy 2004/18/WE i art. 49 dyrektywy 2004/17/WE. Ponieważ długość okresu zawieszającego

typu *standstill* jest różna w poszczególnych państwach członkowskich, ważne jest również, by zainteresowani oferenci i kandydaci byli informowani o faktycznym okresie, jaki przysługuje im na wszczęcie procedury odwoławczej.

- (8) Ten rodzaj minimalnego okresu zawieszenia typu *standstill* nie powinien mieć zastosowania, jeżeli dyrektywa 2004/18/WE lub dyrektywa 2004/17/WE nie wymaga uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, szczególnie w przypadkach wystąpienia pilnej konieczności przewidzianych w art. 31 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/18/WE lub art. 40 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2004/17/WE. W tych przypadkach wystarczy przewidzieć skuteczne procedury odwoławcze po zawarciu umowy. Minimalny okres zawieszenia typu *standstill* nie jest też konieczny, jeżeli jedynym zainteresowanym oferentem jest oferent, któremu udzielono zamówienia, i nie ma innych zainteresowanych kandydatów. W tym przypadku nie ma innych uczestników procedury przetargowej, którzy byliby zainteresowani otrzymaniem powiadomienia i skorzystaniem z okresu zawieszenia typu *standstill* umożliwiającego skuteczne wniesienie odwołania.
- (9) Ponadto w przypadku zamówień opartych na umowie ramowej lub dynamicznym systemie zakupów obowiązkowy okres zawieszenia typu *standstill* mógłby wpłynąć na zwiększenie efektywności, któremu mają służyć te procedury przetargowe. Państwa członkowskie powinny móc, zamiast wprowadzania obowiązkowego okresu zawieszenia typu *standstill*, postanowić, że nieskuteczność jest skuteczną sankcją zgodnie z art. 2d dyrektyw 89/665/EWG i 92/13/EWG za naruszenie art. 32 ust. 4 akapit drugi tiret drugie i art. 33 ust. 5 i 6 dyrektywy 2004/18/WE oraz art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy 2004/17/WE.
- (10) W przypadkach, o których mowa w art. 40 ust. 3 lit. i) dyrektywy 2004/17/WE, zamówienia oparte na umowie ramowej nie wymagają uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W tych przypadkach okres zawieszenia typu *standstill* nie powinien być obowiązkowy.
- (11) Jeżeli państwo członkowskie wymaga, aby osoba zamierzająca skorzystać z procedury odwoławczej poinformowała o tym instytucję zamawiającą lub podmiot zamawiający, należy wyraźnie stwierdzić, że nie powinno to mieć wpływu na okres zawieszenia typu *standstill* ani na żaden inny termin do wniesienia odwołania. Ponadto, jeżeli państwo członkowskie wymaga, aby zainteresowana osoba w pierwszej kolejności wniosła odwołanie do instytucji zamawiającej lub podmiotu zamawiającego, konieczne jest, aby osoba ta dysponowała – w przypadku gdyby zamierzała ona zakwestionować odpowiedź lub zgłosić brak odpowiedzi ze strony instytucji zamawiającej lub podmiotu zamawiającego – odpowiednim rozsądnym minimalnym okresem, aby zwrócić się do właściwego organu odwoławczego przed zawarciem umowy.

- (12) Wniesienie odwołania na krótko przed końcem minimalnego okresu zawieszenia typu *standstill* nie powinno skutkować pozbawieniem organu odpowiedzialnego za procedury odwoławcze niezbędnego czasu na działanie, w szczególności w celu przedłużenia okresu zawieszenia typu *standstill* na zawarcie umowy. Tym samym należy przewidzieć niezależny minimalny okres zawieszenia typu *standstill*, który nie powinien kończyć się przed podjęciem decyzji w sprawie wniosku przez organ odwoławczy. Nie powinno to uniemożliwić organowi odwoławczemu uprzedniego stwierdzenia, czy odwołanie jako takie jest dopuszczalne. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że okres ten kończy się w momencie podjęcia przez organ odwoławczy decyzji w sprawie zastosowaniu środków tymczasowych, w tym o dalszym zawieszeniu zawarcia umowy, lub w momencie podjęcia przez organ odwoławczy decyzji co do istoty sprawy, w szczególności w sprawie wniosku o uchylenie bezprawnych decyzji.
- (13) Aby zwalczać bezprawne bezpośrednie udzielanie zamówień, które zostało uznane przez Trybunał Sprawiedliwości za najpoważniejsze naruszenie prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień publicznych ze strony instytucji zamawiającej lub podmiotu zamawiającego, należy przewidzieć skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje. Dlatego umowa zawarta na podstawie bezprawnego bezpośredniego udzielenia zamówienia powinna być z zasady uważana za nieskuteczną. Nieskuteczność nie powinna być automatyczna, lecz powinna być stwierdzona przez niezależny organ odwoławczy lub wynikać z podjętej przez ten organ decyzji.
- (14) Nieskuteczność stanowi najlepszy sposób przywrócenia konkurencji i stworzenia nowych perspektyw handlowych podmiotom gospodarczym, które zostały bezprawnie pozbawione możliwości udziału w procedurze udzielania zamówień. Bezpośrednie udzielenie zamówień powinno w rozumieniu niniejszej dyrektywy obejmować wszystkie przypadki udzielania zamówień bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w rozumieniu dyrektywy 2004/18/WE, co odpowiada procedurze bez uprzedniego ogłoszenia w rozumieniu dyrektywy 2004/17/WE.
- (15) Przyczyny mogące uzasadniać bezpośrednie udzielenie zamówienia w rozumieniu niniejszej dyrektywy mogą obejmować odstępstwa przewidziane w art. 10–18 dyrektywy 2004/18/WE, zastosowanie art. 31, art. 61 lub art. 68 dyrektywy 2004/18/WE, udzielenie zamówienia na usługi zgodnie z art. 21 dyrektywy 2004/18/WE lub udzielenie legalnego zamówienia wewnętrznego („in-house”) zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości.
- (16) To samo dotyczy zamówień, które spełniają warunki wykluczenia lub szczególnych ustaleń zgodnie z art. 5 ust. 2, art. 18–26, art. 29 i 30 lub art. 62 dyrektywy 2004/17/WE, przypadków obejmujących zastosowanie art. 40 ust. 3 dyrektywy 2004/17/WE lub udzielenia zamówienia na usługi zgodnie z art. 32 dyrektywy 2004/17/WE.
- (17) Procedura odwoławcza powinna przysługiwać co najmniej każdej osobie, która jest lub była zainteresowana uzyskaniem danego zamówienia i która poniosła szkodę lub jest zagrożona szkodą w wyniku domniemanego naruszenia.
- (18) W celu zapobiegania poważnym naruszeniom obowiązku stosowania okresu zawieszenia typu *standstill* i automatycznego zawieszenia, które stanowią warunek wstępny skutecznego odwołania, powinno stosować się skuteczne sankcje. Umowy zawierane z naruszeniem okresu zawieszenia typu *standstill* lub automatycznego zawieszenia należy zatem uznać z zasady za nieskuteczne, jeżeli połączone są z naruszeniami dyrektywy 2004/18/WE lub dyrektywy 2004/17/WE w zakresie, w jakim naruszenia te wpłynęły na szanse otrzymania zamówienia oferenta wnoszącego odwołanie.
- (19) W przypadku innych naruszeń wymogów formalnych państwa członkowskie mogą uznać zasadę nieskuteczności za niewłaściwą. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia innych sankcji. Inne sankcje powinny ograniczać się do nakładania kar pieniężnych płatnych organowi niezależnemu od instytucji zamawiającej lub podmiotu zamawiającego, lub skrócenia okresu obowiązywania umowy. Państwa członkowskie określają szczegóły innych sankcji oraz zasady ich stosowania.
- (20) Niniejsza dyrektywa nie powinna wykluczać stosowania surowszych sankcji zgodnie z prawem krajowym.
- (21) Jeżeli państwa członkowskie ustanawiają przepisy gwarantujące, że umowa zostanie uznana za nieskuteczną, celem tego jest, by prawa i obowiązki stron tej umowy przestały być egzekwowane i wykonywane. Konsekwencje uznania umowy za nieskuteczną powinny być określone w prawie krajowym. Prawo krajowe może zatem, na przykład, przewidywać wsteczne anulowanie wszystkich zobowiązań umownych (*ex tunc*) lub przeciwnie, ograniczyć zakres anulowania do tych zobowiązań, które należałoby jeszcze wykonać (*ex nunc*). Nie powinno to doprowadzić do braku skutecznych sankcji, jeżeli zobowiązania wynikające z umowy zostały już wykonane w całości lub prawie w całości. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny przewidzieć również inne kary uwzględniające zakres, w jakim umowa nadal obowiązuje, zgodnie z prawem krajowym. Analogicznie, konsekwencje dotyczące ewentualnego odzyskania wszelkich kwot, które zostały zapłacone, jak również wszelkich innych form możliwej restytucji – w tym restytucji w pieniądzu, w przypadku gdy niemożliwa jest restytucja w naturze – należy określić w prawie krajowym.

- (22) Aby jednak zapewnić proporcjonalność stosowanych sankcji, państwa członkowskie mogą umożliwić organowi odpowiedzialnemu za procedury odwoławcze niekwestionowanie umowy lub uznanie niektórych lub wszystkich jej skutków w czasie, jeśli wyjątkowe okoliczności w danej sprawie wymagają uwzględnienia pewnych nadrzędnych przyczyn związanych z interesem ogólnym. W tych przypadkach należy zastosować inne sankcje. Organ odwoławczy niezależny od instytucji zamawiającej lub podmiotu zamawiającego powinien przeanalizować wszystkie istotne aspekty w celu ustalenia, czy nadrzędne przyczyny związane z interesem ogólnym wymagają utrzymania skutków umowy.
- (23) W wyjątkowych przypadkach zastosowanie procedury negocjacyjnej bez publikacji ogłoszenia o zamówieniu w rozumieniu art. 31 dyrektywy 2004/18/WE lub art. 40 ust. 3 dyrektywy 2004/17/WE jest dozwolone natychmiast po anulowaniu umowy. Jeżeli w tych przypadkach, z przyczyn technicznych lub innych ważnych przyczyn, pozostałe zobowiązania umowne mogą być wykonane na tym etapie jedynie przez wykonawcę, któremu udzielono zamówienia, przyjęcie istnienia nadrzędnych przyczyn może być uzasadnione.
- (24) Interes gospodarczy w utrzymaniu skuteczności umowy może zostać uznany za nadrzędne przyczyny jedynie wtedy, gdy w wyjątkowych okolicznościach nieskuteczność umowy miałaby niewspółmierne konsekwencje. Nadrzędnych przyczyn nie powinien jednak stanowić interes gospodarczy związany bezpośrednio z zamówieniem.
- (25) Ponadto konieczność zapewnienia trwałej pewności prawnej decyzji podjętych przez instytucje zamawiające lub podmioty zamawiające wymaga ustanowienia rozsądnego minimalnego okresu ograniczającego prawo do wniesienia odwołania, którego celem jest stwierdzenie nieskuteczności umowy.
- (26) Aby uniknąć braku pewności prawnej, który może wynikać z nieskuteczności, państwa członkowskie powinny przewidzieć wyłączenie możliwości jakiegokolwiek stwierdzenia nieskuteczności także w przypadkach, gdy instytucja zamawiająca lub podmiot zamawiający uważa, że bezpośrednie udzielenie jakiegokolwiek zamówienia bez uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jest dopuszczalne zgodnie z dyrektywami 2004/18/WE i 2004/17/WE, oraz zastosował minimalny okres zawieszenia typu *standstill* umożliwiający skuteczne odwołanie. Dobrowolna publikacja, która uruchamia okres zawieszenia typu *standstill*, nie powoduje jakiegokolwiek rozszerzenia zakresu obowiązków wynikających z dyrektywy 2004/18/WE lub z dyrektywy 2004/17/WE.
- (27) Jako że niniejsza dyrektywa wzmacnia krajowe procedury odwoławcze, szczególnie w przypadkach bezprawnego bezpośredniego udzielania zamówień, należy zachęcać wykonawców do stosowania tych nowych mecha-
- nizmów. Z uwagi na pewność prawną możliwość uznania umowy za nieskuteczną jest ograniczona czasowo. Należy przestrzegać skuteczności tych terminów.
- (28) Poprawa skuteczności krajowych procedur odwoławczych powinna zachęcić zainteresowane strony do częstszego korzystania przed zawarciem umowy z możliwości wnoszenia odwołania w drodze procedury wstępnej. W tych okolicznościach mechanizm korygujący powinien być skierowany na poważne naruszenia prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień publicznych.
- (29) Dobrowolny system atestacji przewidziany w dyrektywie 92/13/EWG, za pomocą którego podmioty zamawiające mają możliwość potwierdzenia – podczas okresowych kontroli – zgodności z wymogami stosowanych przez nie procedur udzielania zamówień, nie był prawie w ogóle wykorzystywany. Nie może on zatem osiągnąć wyznaczonego celu, jakim jest zapobieganie częstym naruszeniom prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień publicznych. Natomiast obowiązek nałożony na państwa członkowskie na mocy dyrektywy 92/13/EWG, dotyczący zapewnienia stałego dostępu do organów akredytowanych do takich celów, może powodować koszty administracyjne ich utrzymania, które nie są już uzasadnione ze względu na brak rzeczywistego zapotrzebowania ze strony podmiotów zamawiających. Z tych przyczyn należy znieść system atestacji.
- (30) Podobnie mechanizm pojednawczy przewidziany w dyrektywie 92/13/EWG nie wzbudził żadnego rzeczywistego zainteresowania ze strony wykonawców. Wiąże się to zarówno z faktem, że nie umożliwia on uzyskania wiążących środków tymczasowych mogących zapobiec na czas bezprawnemu zawarciu umowy, jak i z jego charakterem, który trudno pogodzić z przestrzeganiem wyjątkowo krótkich terminów na wszczęcie procedury odwoławczej celem uzyskania środków tymczasowych i uchylecia bezprawnych decyzji. Ponadto potencjalna skuteczność mechanizmu pojednawczego została dodatkowo osłabiona trudnościami napotkanymi w sporządzaniu kompletnego i odpowiednio obszernego wykazu niezależnych rozjemców z każdego państwa członkowskiego, będących stale do dyspozycji i mogących w bardzo krótkim czasie rozpatrzyć wnioski o ugodę. Z tych przyczyn należy znieść mechanizm pojednawczy.
- (31) Komisja powinna mieć prawo zwracania się do państw członkowskich o przekazywanie jej informacji na temat funkcjonowania krajowych procedur odwoławczych – proporcjonalnie do wyznaczonych celów – przez włączenie Komitetu Doradczego ds. Zamówień Publicznych w określanie zakresu i charakteru takich informacji. Jedynie bowiem udostępnianie takich informacji może umożliwić prawidłową ocenę skutków zmian wprowadzonych przez niniejszą dyrektywę po upływie znaczącego okresu od jej wdrożenia.

(32) Komisja powinna dokonać przeglądu postępów dokonanych w państwach członkowskich i przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze skuteczności niniejszej dyrektywy nie później niż trzy lata po terminie do jej wdrożenia.

(33) Należy przyjąć środki niezbędne do wykonania dyrektyw 89/665/EWG i 92/13/EWG zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.

(34) Ponieważ z podanych wyżej przyczyn cel niniejszej dyrektywy, mianowicie poprawa skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych objętych zakresem dyrektyw 2004/18/WE i 2004/17/WE, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, z poszanowaniem zasady niezależności proceduralnej państw członkowskich.

(35) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾ państwa członkowskie powinny sporządzić – w interesie własnym, jak i Wspólnoty – własne tabele ilustrujące zbieżność pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji i udostępnić je publicznie.

(36) Niniejsza dyrektywa uwzględnia prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie pełnego poszanowania prawa do skutecznego środka odwoławczego i dostępu do bezstronnego sądu, zgodnie z art. 47 akapit pierwszy i drugi Karty,

(37) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 89/665/EWG

W dyrektywie 89/665/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuły 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

Zakres zastosowania i dostępność procedur odwoławczych

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do zamówień, o których mowa w dyrektywie 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (*), chyba że takie zamówienia wyłączone zgodnie z art. 10–18 tej dyrektywy.

Zamówienia w rozumieniu niniejszej dyrektywy obejmują zamówienia publiczne, umowy ramowe, koncesje na roboty budowlane i dynamiczne systemy zakupów.

Państwa członkowskie przedsięwzięją niezbędne środki, aby zapewnić – w odniesieniu do zamówień objętych zakresem zastosowania dyrektywy 2004/18/WE – możliwość skutecznego, a w szczególności możliwie szybkiego odwołania od decyzji podjętych przez instytucje zamawiające, zgodnie z warunkami określonymi w art. 2–2f niniejszej dyrektywy, z powodu naruszenia przez te decyzje prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień publicznych lub naruszenia krajowych przepisów transponujących to prawo.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by nie istniała dyskryminacja pomiędzy przedsiębiorstwami, które mogą wystąpić z roszczeniami z tytułu poniesionej szkody w ramach procedury udzielania zamówienia, w wyniku zawartego w niniejszej dyrektywie rozróżnienia pomiędzy przepisami krajowymi wdrażającymi prawo wspólnotowe a pozostałymi przepisami krajowymi.

3. Państwa członkowskie zapewniają dostępność procedur odwoławczych, w ramach szczegółowych przepisów, które państwa członkowskie mogą ustanowić, przynajmniej dla każdego podmiotu, który ma lub miał interes w uzyskaniu danego zamówienia i który poniósł szkodę lub może ponieść szkodę w wyniku domniemanego naruszenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

4. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby każdy podmiot, który zamierza skorzystać z procedury odwoławczej, poinformował instytucję zamawiającą o domniemanym naruszeniu oraz o zamiarze wniesienia odwołania, pod warunkiem że nie ma to wpływu na okres zawieszenia typu *standstill*, zgodnie z art. 2a ust. 2, ani na żadne inne terminy na wniesienie odwołania, zgodnie z art. 2c.

5. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby zainteresowany podmiot w pierwszej kolejności wniósł odwołanie do instytucji zamawiającej. W takim przypadku państwa członkowskie czuwają, by wniesienie odwołania powodowało natychmiastowe zawieszenie możliwości zawarcia umowy.

Państwa członkowskie decydują o środkach komunikacji, obejmujących faks i środki elektroniczne, z jakich należy skorzystać w celu wniesienia odwołania, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Zawieszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie wygasa przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym instytucja zamawiająca wysłała swoją odpowiedź, jeśli korzystała z faksu lub środków elektronicznych, lub jeśli korzystała z innych środków komunikacji przed upływem okresu albo co najmniej 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym instytucja zamawiająca wysłała swoją odpowiedź, albo co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania odpowiedzi.

Artykuł 2

Wymogi dotyczące procedur odwoławczych

1. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie do procedur odwoławczych określonych w art. 1 odpowiednich środków obejmujących prawo do:

- a) przedsięwzięcia, w możliwie najkrótszym terminie, w drodze postanowienia, środków tymczasowych w celu naprawy domniemanego naruszenia lub zapobieżenia dalszym szkodom wobec podmiotów, których to dotyczy, w tym zawieszenia lub doprowadzenia do zawieszenia procedury udzielania zamówienia publicznego lub wykonania decyzji podjętych przez instytucję zamawiającą;
- b) uchylecia lub doprowadzenia do uchylecia bezprawnych decyzji, w tym usunięcia dyskryminujących warunków technicznych, ekonomicznych lub finansowych zawartych w zaproszeniu do składania ofert, specyfikacji lub we wszelkich innych dokumentach związanych z procedurą udzielania zamówienia;
- c) przyznania odszkodowania podmiotom, które doznały uszczerbku w wyniku naruszenia.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 2d i 2e, mogą zostać przyznane odrębnym organom odpowiedzialnym za poszczególne aspekty procedury odwoławczej.

3. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji, który jest niezależny od instytucji zamawiającej, rozpatruje odwołanie od decyzji o udzieleniu zamówienia, państwa członkowskie zapewniają, aby instytucja zamawiająca nie mogła zawrzeć umowy przed podjęciem przez organ odwoławczy decyzji w sprawie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych lub o odwołanie. Zawieszenie wygasa nie wcześniej niż okres zawieszenia typu *standstill*, o którym mowa w art. 2a ust. 2 i art. 2d ust. 4 i 5.

4. Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ust. 3 i art. 1 ust. 5 procedury odwoławcze nie muszą konieczne skutkować automatycznym zawieszeniem procedur udzielenia zamówienia, do których się odnoszą.

5. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organ odpowiedzialny za procedury odwoławcze może wziąć pod uwagę prawdopodobne konsekwencje zastosowania środków tymczasowych dla wszystkich interesów, co do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku, a także dla interesu publicznego, i może podjąć decyzję o niestosowaniu takich środków, jeżeli ich negatywne konsekwencje mogłyby przewyższyć płynące z nich korzyści.

Decyzja o niestosowaniu środków tymczasowych pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich pozostałych roszczeń podmiotu wnoszącego o zastosowanie takich środków.

6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy wystąpiono z roszczeniem o odszkodowanie w związku z bezprawnie podjętą decyzją, przedmiotowa decyzja musi być uprzednio uchylona przez organ mający niezbędne uprawnienia.

7. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 2d–2f, skutki korzystania z uprawnień, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do umowy zawartej po udzieleniu zamówienia określane są w prawie krajowym.

Ponadto z wyjątkiem sytuacji, gdy decyzja musi zostać uchylona przed przyznaniem odszkodowania, państwo członkowskie może przewidzieć, że po zawarciu umowy zgodnie z art. 1 ust. 5, ust. 3 niniejszego artykułu lub art. 2a–2f uprawnienia organu odpowiedzialnego za procedury odwoławcze są ograniczone do przyznawania odszkodowań wszelkim podmiotom, które poniosły szkodę w wyniku naruszenia.

8. Państwa członkowskie zapewniają efektywne wykonanie decyzji podjętych przez organy odwoławcze.

9. W przypadku gdy organy odwoławcze nie mają charakteru sądowego, ich decyzje są zawsze uzasadnione na piśmie. Ponadto w takim przypadku należy wprowadzić przepisy gwarantujące postępowanie, dzięki któremu wszelkie ewentualnie bezprawne środki podjęte przez organ odwoławczy lub wszelkie uchybienia w wykonywaniu nadanych mu uprawnień będą mogły być przedmiotem odwołania w sądzie lub odwołania rozpatrywanego przez inny organ będący sądem w rozumieniu art. 234 Traktatu i niezależny zarówno od instytucji zamawiającej, jak i organu odwoławczego.

Członkowie tego niezależnego organu powoływani są i odwoływani na takich samych warunkach jak sędziowie, jeżeli chodzi o urząd odpowiedzialny za ich powołanie, okres kadencji oraz ich odwołanie. Przynajmniej przewodniczący tego niezależnego organu ma takie same kwalifikacje zawodowe i prawne jak sędziowie. Niezależny organ podejmuje decyzje po przeprowadzeniu postępowania, w którym wysłuchane są obie strony, a decyzje te są prawnie wiążące, w sposób określony przez każde państwo członkowskie.

(*) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 114. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/97/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 107).;

2) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Okres zawieszenia typu *standstill*

1. Przez przyjęcie koniecznych przepisów uwzględniających minimalne warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu i w art. 2c państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 3, dysponowały czasem wystarczającym na skuteczne odwołania od decyzji o udzieleniu zamówienia podjętych przez instytucje zamawiające.

2. Zawarcie umowy w następstwie decyzji o udzieleniu zamówienia objętego zakresem zastosowania dyrektywy 2004/18/WE nie może nastąpić przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została wysłana zainteresowanym oferentom i kandydatom, jeśli korzystano z faksu lub środków elektronicznych, lub – jeśli korzystano z innych środków komunikacji – przed upływem albo okresu co najmniej 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została

wysłana zainteresowanym oferentom i kandydatom, albo co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania decyzji o udzieleniu zamówienia.

Oferentów uważa się za zainteresowanych, jeśli nie zostali jeszcze ostatecznie wykluczeni. Wykluczenie ma charakter ostateczny, jeśli zainteresowani oferenci zostali o nim powiadomieni i jeżeli zostało ono uznane za zgodne z prawem przez niezależny organ odwoławczy lub nie może już podlegać procedurze odwołania.

Kandydatów uważa się za zainteresowanych, jeżeli instytucja zamawiająca nie udostępniła informacji o odrzuceniu ich wniosku przed powiadomieniem zainteresowanych oferentów o decyzji o udzieleniu zamówienia.

Informacji przekazywanej każdemu zainteresowanemu oferentowi i kandydatowi o decyzji o udzieleniu zamówienia towarzyszy:

— streszczenie stosownych przyczyn, o których mowa w art. 41 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE, z zastrzeżeniem przepisów art. 41 ust. 3 tej dyrektywy,

— precyzyjne określenie dokładnego okresu zawieszenia typu *standstill* obowiązującego zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszy ustęp.

Artykuł 2b

Odstępstwa od okresu zawieszenia typu *standstill*

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że terminy określone w art. 2a ust. 2 niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania w następujących przypadkach:

a) jeśli dyrektywa 2004/18/WE nie wymaga uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

b) jeśli jedynym zainteresowanym oferentem w rozumieniu art. 2a ust. 2 niniejszej dyrektywy jest oferent, któremu udzielono zamówienia i nie ma innych zainteresowanych kandydatów;

c) w przypadku zamówienia opartego na umowie ramowej, zgodnie z art. 32 dyrektywy 2004/18/WE, i w przypadku konkretnego zamówienia w ramach dynamicznego systemu zakupów, zgodnie z art. 33 tej dyrektywy.

W przypadku odwołania się do tego odstępowania państwa członkowskie zapewniają nieskuteczność umowy zgodnie z art. 2d i 2f niniejszej dyrektywy, jeżeli:

— nastąpiło naruszenie art. 32 ust. 4 akapit drugi tiret drugie lub art. 33 ust. 5 lub 6 dyrektywy 2004/18/WE, i

— wartość zamówienia szacuje się na równą progom określonym w art. 7 dyrektywy 2004/18/WE lub wyższą.

Artykuł 2c

Terminy na wniesienie odwołania

W przypadku gdy państwo członkowskie postanawia, że każde odwołanie od decyzji podjętej przez instytucję zamawiającą w kontekście procedury udzielania zamówień objętej zakresem zastosowania dyrektywy 2004/18/WE lub w związku z taką procedurą musi zostać wniesione przed upływem pewnego okresu, okres ten wynosi co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja instytucji zamawiającej została wysłana oferentowi lub kandydatowi, jeśli korzystano z faksu lub środków elektronicznych, lub – jeśli korzystano z innych środków komunikacji – okres ten wynosi albo co najmniej 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja instytucji zamawiającej została wysłana oferentowi lub kandydatowi albo co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania decyzji instytucji zamawiającej. Informacji przekazywanej każdemu oferentowi lub kandydatowi o decyzji instytucji zamawiającej towarzyszy streszczenie stosownych przyczyn. W przypadku wniosku o odwołanie od decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy, niepodlegających obowiązkowi powiadomienia, termin ten wynosi co najmniej 10 dni kalendarzowych od daty publikacji danej decyzji.

Artykuł 2d

Nieskuteczność

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby umowa została uznana za nieskuteczną przez organ odwoławczy niezależny od instytucji zamawiającej lub by jej nieskuteczność wynikała z decyzji takiego organu odwoławczego w następujących przypadkach:

a) jeżeli instytucja zamawiająca udzieliła zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, co nie było dopuszczone zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE;

b) w przypadku naruszenia art. 1 ust. 5, art. 2 ust. 3 lub art. 2a ust. 2 niniejszej dyrektywy, jeżeli naruszenie to pozbawiło wnoszącego odwołanie oferenta możliwości skorzystania z środków odwoławczych przed zawarciem umowy, kiedy takie naruszenie jest połączone z naruszeniem dyrektywy 2004/18/WE, jeżeli naruszenie to wpłynęło na szanse wnoszącego odwołanie oferenta na otrzymanie zamówienia;

c) w przypadkach, o których mowa w art. 2b lit. c) akapit drugi niniejszej dyrektywy, jeżeli państwa członkowskie powołały się na odstępowanie od okresu zawieszenia typu *standstill* dla zamówień opartych na umowie ramowej i dynamicznym systemie zakupów.

2. Konsekwencje wynikające z uznania umowy za nieskuteczną przewidziane są przez prawo krajowe.

Prawo krajowe może przewidywać wsteczne anulowanie wszystkich zobowiązań umownych lub ograniczyć zakres anulowania do tych zobowiązań, które należy jeszcze wykonać. W tym drugim przypadku państwa członkowskie przewidują zastosowanie innych sankcji w rozumieniu art. 2e ust. 2.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że organ odwoławczy niezależny od podmiotu zamawiającego może nie uznać umowy za nieskuteczną, chociaż zamówienie zostało udzielone bezprawnie z przyczyn wymienionych w ust. 1, jeżeli organ odwoławczy stwierdzi, po rozpatrzeniu wszystkich istotnych aspektów, że nadrzędne przyczyny związane z interesem ogólnym wymagają zachowania skutków umowy w mocy. W tym przypadku państwa członkowskie przewidują inne kary w rozumieniu art. 2e ust. 2, które będą stosowane zamiennie.

Interes gospodarczy w utrzymaniu skuteczności umowy może zostać uznany za nadrzędne przyczyny jedynie wtedy, gdy w wyjątkowych okolicznościach jej nieskuteczność miałaby niewspółmierne konsekwencje.

Nadrzędnych przyczyn związanych z interesem ogólnym nie stanowi jednak interes gospodarczy związany bezpośrednio z zamówieniem. Do interesów gospodarczych związanych bezpośrednio z zamówieniem należą, między innymi, koszty wynikające z opóźnienia w wykonaniu zamówienia, koszty wynikające z uruchomienia nowej procedury udzielania zamówień, koszty wynikające ze zmiany wykonawcy zamówienia oraz koszty zobowiązań prawnych wynikających z nieskuteczności.

4. Państwa członkowskie postanawiają, że ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli:

- instytucja zamawiająca uważa, że udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jest dopuszczalne zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE,
- instytucja zamawiająca opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogłoszenie opisane w art. 3a niniejszej dyrektywy, w którym wyraża zamiar zawarcia umowy, oraz
- umowa nie została zawarta przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu publikacji takiego ogłoszenia.

5. Państwa członkowskie postanawiają, że ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli:

- instytucja zamawiająca uważa, że udzielenie zamówienia jest zgodne z art. 32 ust. 4 akapit drugi tiret drugie lub z art. 33 ust. 5 i 6 dyrektywy 2004/18/WE,
- instytucja zamawiająca wysłała decyzję o udzieleniu zamówienia wraz ze streszczeniem przyczyn, o którym mowa w art. 2a ust. 2 akapit czwarty tiret pierwsze niniejszej dyrektywy, zainteresowanym oferentom, i
- umowa nie została zawarta przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została wysłana zainteresowanym oferentom, jeśli korzystano z faksu lub środków elektronicznych, lub – jeśli korzystano z innych środków komunikacji – przed upływem okresu albo co najmniej 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została wysłana zainteresowanym oferentom, albo co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania decyzji o udzieleniu zamówienia.

Artykuł 2e

Naruszenia niniejszej dyrektywy i inne kary

1. W przypadku naruszenia przepisów art. 1 ust. 5, art. 2 ust. 3 lub art. 2a ust. 2 nieobjętego art. 2d ust. 1 lit. b) państwa członkowskie przewidują nieskuteczność umowy zgodnie z art. 2d ust. 1–3 lub inne kary. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organ odwoławczy niezależny od instytucji zamawiającej decyduje, po oceniu wszystkich

istotnych aspektów, czy umowę należy uznać za nieskuteczną czy też należy nałożyć inne kary.

2. Inne kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Inne kary obejmują:

- nałożenie kar pieniężnych na instytucję zamawiającą, lub
- skrócenie okresu obowiązywania umowy.

Państwa członkowskie mogą przyznać organowi odwoławczemu szerokie uprawnienia do uwzględnienia wszystkich istotnych czynników, w tym powagi naruszenia, zachowania instytucji zamawiającej oraz, w przypadkach, o których mowa w art. 2d ust. 2, zakresu, w jakim umowa nadal obowiązuje.

Przyznanie odszkodowania nie stanowi właściwej kary dla celów niniejszego ustępu.

Artykuł 2f

Terminy

1. Państwa członkowskie mogą postanowić, że wniesienie odwołania zgodnie z art. 2d ust. 1 musi nastąpić:

a) przed upływem co najmniej 30 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym:

- instytucja zamawiająca opublikowała ogłoszenie o udzieleniu zamówienia zgodnie z art. 35 ust. 4, art. 36 i 37 dyrektywy 2004/18/WE, pod warunkiem że ogłoszenie to zawiera uzasadnienie decyzji instytucji zamawiającej o udzieleniu zamówienia bez uprzedniego ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub

- instytucja zamawiająca poinformowała zainteresowanych oferentów i kandydatów o zawarciu umowy, pod warunkiem że informacji takiej towarzyszy streszczenie stosownych przyczyn, określonych w art. 41 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE, z zastrzeżeniem postanowień art. 41 ust. 3 tej dyrektywy. Możliwość ta ma również zastosowanie w przypadkach, o których mowa w art. 2b lit. c) niniejszej dyrektywy;

b) i we wszystkich przypadkach przed upływem okresu co najmniej 6 miesięcy ze skutkiem od dnia następującego po dniu zawarcia umowy.

2. We wszystkich innych przypadkach, w tym w przypadku odwołań wniesionych zgodnie z art. 2e ust. 1, terminy wnoszenia odwołań ustalane są w prawie krajowym, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 2c.”;

3) artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Mechanizm korygujący

1. Komisja może zastosować procedurę, o której mowa w ust. 2–5, gdy przed zawarciem umowy stwierdza, że w trakcie procedury udzielania zamówienia objętego dyrektywą 2004/18/WE nastąpiło rażące naruszenie prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień publicznych.

2. Komisja powiadamia zainteresowane państwo członkowskie o powodach, dla których uznała, że wystąpiło rażące naruszenie oraz żąda jego skorygowania przy pomocy odpowiednich środków.

3. W ciągu 21 dni kalendarzowych od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, zainteresowane państwo członkowskie przekazuje Komisji:

a) potwierdzenie, że dane naruszenie zostało skorygowane;

b) uzasadnienie, dlaczego dane naruszenie nie zostało skorygowane; lub

c) powiadomienie o zawieszeniu procedury udzielenia zamówienia przez instytucję zamawiającą z jej własnej inicjatywy lub w wyniku wykonania uprawnień określonych w art. 2 ust. 1 lit. a).

4. Uzasadnienie podane do wiadomości zgodnie z ust. 3 lit. b) może między innymi opierać się na fakcie, że domniemane naruszenie jest już przedmiotem sądowego postępowania odwoławczego, innego postępowania odwoławczego lub postępowania odwoławczego określonego w art. 2 ust. 9. W takim przypadku państwo członkowskie informuje Komisję o wynikach takiego postępowania natychmiast po jego zakończeniu.

5. W przypadku powiadomienia o zawieszeniu procedury udzielania zamówienia zgodnie z przepisami ust. 3 lit. c) państwo członkowskie informuje Komisję o terminie wznowienia zawieszanej procedury lub rozpoczęcia nowej procedury, w całości lub w części dotyczącej tego samego przed-

miotu zamówienia. Powiadomienie potwierdza, że domniemane naruszenie zostało skorygowane lub zawiera uzasadnienie, dlaczego naruszenie nie zostało skorygowane.”;

4) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 3a

Treść ogłoszenia o dobrowolnej przejrzystości *ex ante*

Ogłoszenie, o którym mowa w art. 2d ust. 4 tiret drugie, którego format zostanie przyjęty przez Komisję zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 3b ust. 2, zawiera następujące informacje:

a) nazwę i dane kontaktowe instytucji zamawiającej;

b) opis przedmiotu zamówienia;

c) uzasadnienie decyzji instytucji zamawiającej o udzieleniu zamówienia bez uprzedniego ogłoszenia o zamówieniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

d) nazwę i dane kontaktowe wykonawcy, na rzecz którego została wydana decyzja o udzieleniu zamówienia; i

e) w stosownych przypadkach wszelkie inne informacje uznane za przydatne przez instytucję zamawiającą.

Artykuł 3b

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga Komitet Doradczy ds. Zamówień Publicznych ustanowiony w art. 1 decyzji Rady 71/306/EWG z dnia 26 lipca 1971 r. (*) (zwany dalej »komitetem«).

2. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (**), z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.

(*) Dz.U. L 185 z 16.8.1971, str. 15. Decyzja zmieniona decyzją 77/63/EWG (Dz.U. L 13 z 15.1.1977, str. 15).

(**) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).”;

5) artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Wykonanie

1. W porozumieniu z komitetem Komisja może zwrócić się do państw członkowskich o przedłożenie jej informacji dotyczących funkcjonowania krajowych procedur odwoławczych.

2. Państwa członkowskie co roku przekazują Komisji teksty wszystkich decyzji, wraz z ich uzasadnieniem, podjętych przez ich organy odwoławcze zgodnie z art. 2d ust. 3.”;

6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Przegląd

Nie później niż dnia 20 grudnia 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu wdrożenia niniejszej dyrektywy i przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat jej skuteczności, a w szczególności skuteczności innych kar oraz terminów.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 92/13/EWG

W dyrektywie 92/13/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Zakres zastosowania i dostępność procedur odwoławczych

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do zamówień, o których mowa w dyrektywie 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (*), chyba że takie zamówienia wyłączono zgodnie z art. 5 ust. 2, art. 18–26, art. 29 i 30 lub art. 62 tej dyrektywy.

Zamówienia w rozumieniu niniejszej dyrektywy obejmują zamówienia na dostawy, roboty budowlane i usługi, umowy ramowe i dynamiczne systemy zakupów.

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić – w odniesieniu do zamówień objętych zakresem zastosowania dyrektywy 2004/17/WE – możliwość skutecznego, a w szczególności możliwie szybkiego odwołania od decyzji podjętych przez podmioty zamawiające, zgodnie

z warunkami określonymi w art. 2–2f niniejszej dyrektywy, z powodu naruszenia przez te decyzje prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień lub naruszenia krajowych przepisów transponujących to prawo.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że nie ma dyskryminacji między przedsiębiorstwami, mogącymi wystąpić z roszczeniami odszkodowawczymi w związku z procedurą udzielania zamówień w wyniku rozróżnienia dokonanego za pomocą niniejszej dyrektywy między przepisami krajowymi wdrażającymi prawo wspólnotowe a pozostałymi przepisami krajowymi.

3. Państwa członkowskie zapewniają dostępność procedur odwoławczych, w ramach szczegółowych przepisów, które państwa członkowskie mogą ustanowić, przynajmniej dla każdego podmiotu, który ma lub miał interes w uzyskaniu danego zamówienia i który poniósł szkodę lub może ponieść szkodę w wyniku domniemanego naruszenia.

4. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby każdy podmiot, który zamierza skorzystać z procedury odwoławczej, poinformował podmiot zamawiający o domniemanym naruszeniu oraz o zamiarze wniesienia odwołania, pod warunkiem że nie ma to wpływu na okres zawieszenia typu *standstill*, zgodnie z art. 2a ust. 2, ani na żadne inne terminy na wniesienie odwołania, zgodnie z art. 2c.

5. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby zainteresowany podmiot w pierwszej kolejności wniósł odwołanie do podmiotu zamawiającego. W takim przypadku państwa członkowskie czuwają, by wniesienie odwołania powodowało natychmiastowe zawieszenie możliwości zawarcia umowy.

Państwa członkowskie decydują o środkach komunikacji, obejmujących faks i środki elektroniczne, z jakich należy skorzystać w celu wniesienia odwołania, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Zawieszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie wygasa przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym podmiot zamawiający wysłał swoją odpowiedź, jeśli korzystał z faksu lub środków elektronicznych, lub – jeśli korzystał z innych środków komunikacji przed – upływem okresu albo 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym podmiot zamawiający wysłał swoją odpowiedź, albo co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania odpowiedzi.

(*) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/97/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 107).”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) wprowadzony zostaje tytuł: „Wymagania dotyczące procedur”;

b) ustępy 2–4 otrzymują brzmienie:

„2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 2d i 2e, mogą zostać przyznane odrębnym organom odpowiedzialnym za poszczególne aspekty procedury odwoławczej.

3. Kiedy organ pierwszej instancji, który jest niezależny od podmiotu zamawiającego, rozpatruje odwołanie od decyzji o udzieleniu zamówienia, państwa członkowskie zapewniają, aby podmiot zamawiający nie mógł zawrzeć umowy przed podjęciem przez organ odwoławczy decyzji w sprawie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych lub o odwołanie. Zawieszenie wygasa nie wcześniej niż okres zawieszenia typu *standstill*, o którym mowa w art. 2a ust. 2 i art. 2d ust. 4 i 5.

3a. Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ust. 3 i art. 1 ust. 5 procedury odwoławcze nie muszą koniecznie skutkować automatycznym zawieszeniem procedur udzielenia zamówienia, do których się odnosią.

4. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organ odpowiedzialny za procedury odwoławcze może wziąć pod uwagę prawdopodobne konsekwencje środków tymczasowych dla wszystkich interesów, co do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku, a także dla interesu publicznego, i może podjąć decyzję o niestosowaniu takich środków, jeżeli ich negatywne konsekwencje mogłyby przewyższyć płynące z nich korzyści.

Decyzja o niestosowaniu środków tymczasowych pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich pozostałych roszczeń podmiotu wnoszącego o zastosowanie takich środków.”;

c) ustęp 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 2d–2f, skutki korzystania z uprawnień, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do umowy zawartej po udzieleniu zamówienia określane są w prawie krajowym.

Ponadto z wyjątkiem sytuacji, gdy decyzja musi zostać uchylona przed przyznaniem odszkodowania, państwo członkowskie może przewidzieć, że po zawarciu umowy zgodnie z art. 1 ust. 5, ust. 3 niniejszego artykułu lub art. 2a–2f uprawnienia organu odpowiedzialnego za procedury odwoławcze są ograniczone do przyznawania odszkodowań wszystkim podmiotom, które poniosły szkodę w wyniku naruszenia.”;

d) w ust. 9 akapit pierwszy wyrazy „sądem w rozumieniu art. 177 Traktatu” zostają zastąpione wyrazami „sądem w rozumieniu art. 234 Traktatu”;

3) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Okres zawieszenia typu *standstill*

1. Przez przyjęcie koniecznych przepisów uwzględniających minimalne warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu i w art. 2c państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 3, dysponowały czasem wystarczającym na skuteczne odwołania od decyzji o udzieleniu zamówienia podjętych przez podmioty zamawiające.

2. Zawarcie umowy w następstwie decyzji o udzieleniu zamówienia objętego zakresem zastosowania dyrektywy 2004/17/WE nie może nastąpić przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została wysłana zainteresowanym oferentom i kandydatom, jeśli korzystano z faksu lub środków elektronicznych, lub – jeśli korzystano z innych środków komunikacji – przed upływem okresu albo co najmniej 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została wysłana zainteresowanym oferentom i kandydatom albo co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania decyzji o udzieleniu zamówienia.

Oferentów uważa się za zainteresowanych, jeśli nie zostali jeszcze ostatecznie wykluczeni. Wykluczenie ma charakter ostateczny, jeśli zainteresowani oferenci zostali o nim powiadomieni i jeżeli zostało ono uznane za zgodne z prawem przez niezależny organ odwoławczy lub nie może już podlegać procedurze odwołania.

Kandydatów uważa się za zainteresowanych, jeżeli podmiot zamawiający nie udostępnił informacji o odrzuceniu ich wniosku przed powiadomieniem zainteresowanych oferentów o decyzji o udzieleniu zamówienia.

Informacji przekazywanej każdemu zainteresowanemu oferentowi i kandydatowi o decyzji o udzieleniu zamówienia towarzyszy:

- streszczenie stosownych przyczyn, określonych w art. 49 ust. 2 dyrektywy 2004/17/WE, i
- precyzyjne określenie dokładnego okresu zawieszenia typu *standstill* obowiązującego zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszy ustęp.

Artykuł 2b

Odstępstwa od okresu zawieszenia typu *standstill*

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że terminy określone w art. 2a ust. 2 niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania w następujących przypadkach:

- a) jeśli dyrektywa 2004/17/WE nie wymaga uprzedniej publikacji ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
- b) jeśli jedynym zainteresowanym oferentem w rozumieniu art. 2a ust. 2 niniejszej dyrektywy jest oferent, któremu udzielono zamówienia i nie ma innych zainteresowanych kandydatów;
- c) w przypadku konkretnych zamówień opartych na dynamicznym systemie zakupów, zgodnie z art. 15 dyrektywy 2004/17/WE.

W przypadku odwołania się do tego odstępstwa państwa członkowskie zapewniają nieskuteczność umowy zgodnie z art. 2d i 2f niniejszej dyrektywy, jeżeli:

- nastąpiło naruszenie art. 15 ust. 5 lub 6 dyrektywy 2004/17/WE, i
- wartość zamówienia szacuje się na równą progom określonym w art. 16 dyrektywy 2004/17/WE lub wyższą.

Artykuł 2c

Terminy na wniesienia odwołań

W przypadku gdy państwo członkowskie postanawia, że każde odwołanie od decyzji podjętej przez podmiot zamawiający w kontekście procedury udzielania zamówień objętej zakresem zastosowania dyrektywy 2004/17/WE lub w związku z taką procedurą musi zostać wniesione przed upływem pewnego okresu, okres ten wynosi co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja podmiotu zamawiającego została

przesłana oferentowi lub kandydatowi, jeśli korzystano z faksu lub środków elektronicznych, lub – jeśli korzystano z innych środków komunikacji – okres ten wynosi albo co najmniej 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja podmiotu zamawiającego została wysłana oferentowi lub kandydatowi, albo co najmniej z upływem co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania decyzji podmiotu zamawiającego. Informacji przekazywanej każdemu oferentowi lub kandydatowi o decyzji podmiotu zamawiającego towarzyszy streszczenie stosownych przyczyn. W przypadku wniosku o odwołanie od decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy, niepodlegających obowiązkowi powiadomienia, termin ten wynosi co najmniej 10 dni kalendarzowych od daty publikacji danej decyzji.

Artykuł 2d

Nieskuteczność

1. Państwa członkowskie zapewniają, by umowa została uznana za nieskuteczną przez organ odwoławczy niezależny od podmiotu zamawiającego lub by jej nieskuteczność wynikała z decyzji takiego organu odwoławczego, w następujących przypadkach:

- a) jeżeli podmiot zamawiający udzielił zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, co nie było dopuszczalne zgodnie z dyrektywą 2004/17/WE;
- b) w przypadku naruszenia art. 1 ust. 5, art. 2 ust. 3 lub art. 2a ust. 2 niniejszej dyrektywy, jeżeli naruszenie to pozbawiło wnoszącego odwołanie oferenta możliwości skorzystania ze środków odwoławczych przed zawarciem umowy, kiedy takie naruszenie jest połączone z naruszeniem dyrektywy 2004/17/WE, jeżeli naruszenie to wpłynęło na szanse wnoszącego odwołanie oferenta na otrzymanie zamówienia;
- c) w przypadkach, o których mowa w art. 2b lit. c) akapit drugi niniejszej dyrektywy, jeżeli państwa członkowskie powołały się na odstępstwo od okresu zawieszenia typu *standstill* dla zamówień udzielanych w ramach dynamicznego systemu zakupów.

2. Konsekwencje wynikające z uznania umowy za nieskuteczną przewidziane są przez prawo krajowe.

Prawo krajowe może przewidywać wsteczne anulowanie wszystkich zobowiązań umownych lub ograniczyć zakres anulowania do tych zobowiązań, które należy jeszcze wykonać. W tym drugim przypadku państwa członkowskie przewidują zastosowanie innych sankcji w rozumieniu art. 2e ust. 2.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że organ odwoławczy niezależny od podmiotu zamawiającego może nie uznać umowy za nieskuteczną, chociaż zamówienie zostało udzielone bezprawnie z przyczyn wymienionych w ust. 1, jeżeli organ odwoławczy stwierdzi, po rozpatrzeniu wszystkich istotnych aspektów, że nadrzędne przyczyny związane z interesem ogólnym wymagają zachowania skutków umowy w mocy. W tym przypadku państwa członkowskie przewidują inne kary w rozumieniu art. 2e ust. 2, które będą stosowane zamiennie.

Interes gospodarczy w utrzymaniu skuteczności umowy może zostać uznany za nadrzędne przyczyny jedynie wtedy, gdy w wyjątkowych okolicznościach jej nieskuteczność miałaby niewspółmierne konsekwencje.

Nadrzędnych przyczyn związanych z interesem ogólnym nie stanowi jednak interes gospodarczy związany bezpośrednio z zamówieniem. Do interesów gospodarczych związanych bezpośrednio z zamówieniem należą, między innymi, koszty wynikające z opóźnienia w wykonaniu zamówienia, koszty wynikające z uruchomienia nowej procedury udzielania zamówień, koszty wynikające ze zmiany wykonawcy zamówienia oraz koszty zobowiązań prawnych wynikających z nieskuteczności.

4. Państwa członkowskie postanawiają, że ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli:

— podmiot zamawiający uważa, że udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jest dopuszczalne zgodnie z dyrektywą 2004/17/WE,

— podmiot zamawiający opublikował w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogłoszenie opisane w art. 3a niniejszej dyrektywy, w którym wyraża zamiar zawarcia umowy, oraz

— umowa nie została zawarta przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu publikacji takiego ogłoszenia.

5. Państwa członkowskie postanawiają, że ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli:

— podmiot zamawiający uważa, że udzielenie zamówienia jest zgodne z art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy 2004/17/WE,

— podmiot zamawiający wysłał decyzję o udzieleniu zamówienia wraz ze streszczeniem przyczyn, o którym mowa w art. 2a ust. 2 akapit czwarty tiret pierwsze niniejszej dyrektywy, zainteresowanym oferentom, i

— umowa nie została zawarta przed upływem okresu co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została wysłana zainteresowanym oferentom, jeśli korzystano z faksu lub środków elektronicznych, lub – jeśli korzystano z innych środków komunikacji – przed upływem okresu albo co najmniej 15 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym decyzja o udzieleniu zamówienia została wysłana zainteresowanym oferentom, albo co najmniej 10 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu otrzymania decyzji o udzieleniu zamówienia.

Artykuł 2e

Naruszenia niniejszej dyrektywy i inne kary

1. W przypadku naruszenia przepisów art. 1 ust. 5, art. 2 ust. 3 lub art. 2a ust. 2 nieobjętego art. 2d ust. 1 lit. b) państwa członkowskie przewidują nieskuteczność umowy zgodnie z art. 2d ust. 1–3 lub inne kary. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organ odwoławczy niezależny od podmiotu zamawiającego decyduje, po ocenie wszystkich istotnych aspektów, czy umowę należy uznać za nieskuteczną, czy też należy nałożyć inne kary.

2. Inne kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasające. Inne kary obejmują:

— nałożenie kar pieniężnych na podmiot zamawiający, lub

— skrócenie okresu obowiązywania umowy.

Państwa członkowskie mogą przyznać organowi odwoławczemu szerokie uprawnienia do uwzględniania wszystkich istotnych czynników, w tym powagi naruszenia, zachowania podmiotu zamawiającego oraz, w przypadkach, o których mowa w art. 2d ust. 2, zakresu, w jakim umowa nadal obowiązuje.

Przyznanie odszkodowania nie stanowi właściwej kary dla celów niniejszego ustępu.

Artykuł 2f**Terminy**

1. Państwa członkowskie mogą postanowić, że wniesienie odwołania zgodnie z art. 2d ust. 1 musi nastąpić:

a) przed upływem co najmniej 30 dni kalendarzowych ze skutkiem od dnia następującego po dniu, w którym:

— podmiot zamawiający opublikował ogłoszenie o udzieleniu zamówienia zgodnie z art. 43 i 44 dyrektywy 2004/17/WE, pod warunkiem że ogłoszenie to zawiera uzasadnienie decyzji podmiotu zamawiającego o udzieleniu zamówienia bez uprzedniego ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub

— podmiot zamawiający poinformował zainteresowanych oferentów i kandydatów o zawarciu umowy, pod warunkiem że informacji takiej towarzyszy streszczenie stosownych przyczyn, określonych w art. 49 ust. 2 dyrektywy 2004/17/WE. Możliwość ta ma również zastosowanie w przypadkach, o których mowa w art. 2b lit. c) niniejszej dyrektywy;

b) i we wszystkich przypadkach przed upływem okresu co najmniej 6 miesięcy ze skutkiem od dnia następującego po dniu zawarcia umowy.

2. We wszystkich innych przypadkach, w tym w przypadku odwołań wniesionych zgodnie z art. 2e ust. 1, terminy wnoszenia odwołań ustalane są w prawie krajowym, z zastrzeżeniem postanowień art. 2c.;

4) artykuły 3–7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3a**Treść ogłoszenia o dobrowolnej przejrzystości *ex ante***

Ogłoszenie, o którym mowa w art. 2d ust. 4 tiret drugie, którego format zostanie przyjęty przez Komisję zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 3b ust. 2, zawiera następujące informacje:

a) nazwę i dane kontaktowe podmiotu zamawiającego;

b) opis przedmiotu zamówienia;

c) uzasadnienie decyzji podmiotu zamawiającego o udzieleniu zamówienia bez uprzedniego ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

d) nazwę i dane kontaktowe wykonawcy, na rzecz którego została wydana decyzja o udzieleniu zamówienia; i

e) w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje uznane za przydatne przez podmiot zamawiający.

Artykuł 3b**Procedura komitetu**

1. Komisję wspomaga Komitet Doradczy ds. Zamówień Publicznych ustanowiony w art. 1 decyzji Rady 71/306/EWG z dnia 26 lipca 1971 r. (*) (zwany dalej »komitetem«).

2. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (**), z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.

(*) Dz.U. L 185 z 16.8.1971, str. 15. Decyzja zmieniona decyzją 77/63/EWG (Dz.U. L 13 z 15.1.1977, str. 15).

(**) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).;

5) artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8**Mechanizm korygujący**

1. Komisja może zastosować procedurę przewidzianą w ust. 2–5, gdy przed zawarciem umowy uważa, że nastąpiło poważne naruszenie prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień w trakcie procedury udzielania zamówienia objętego zakresem zastosowania dyrektywy 2004/17/WE lub w związku z art. 27 lit. a) tej dyrektywy w przypadku podmiotów zamawiających, do których ten przepis ma zastosowanie.

2. Komisja powiadamia zainteresowane państwo członkowskie o powodach, dla których uznała, że wystąpiło rażące naruszenie oraz żąda jego skorygowania za pomocą odpowiednich środków.

3. W ciągu 21 dni kalendarzowych od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, zainteresowane państwo członkowskie przekazuje Komisji:

a) potwierdzenie, że dane naruszenie zostało skorygowane;

- b) uzasadnienie, dlaczego dane naruszenie nie zostało skorygowane; lub
- c) powiadomienie o zawieszeniu procedury udzielania zamówienia przez podmiot zamawiający z jego własnej inicjatywy lub na podstawie uprawnień, określonych w art. 2 ust. 1 lit. a).

4. Uzasadnienie podane do wiadomości zgodnie z ust. 3 lit. b) może poza innymi względami opierać się na fakcie, że domniemane naruszenie jest już przedmiotem sądowego postępowania odwoławczego lub postępowania odwoławczego, o którym mowa w art. 2 ust. 9. W takim przypadku państwo członkowskie informuje Komisję o wynikach takiego postępowania natychmiast po jego zakończeniu.

5. W przypadku powiadomienia o zawieszeniu procedury udzielania zamówienia zgodnie z ust. 3 lit. c) dane państwo członkowskie informuje Komisję o wycofaniu zawieszenia postępowania lub rozpoczęciu nowej procedury udzielania zamówienia dotyczącej w całości lub w części tego samego przedmiotu zamówienia. Nowe powiadomienie potwierdza, że domniemane naruszenie zostało skorygowane lub zawiera uzasadnienie, dlaczego dane naruszenie nie zostało skorygowane.”;

- 6) artykuły 9–12 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 12

Wykonanie

1. W porozumieniu z Komitetem Komisja może zwrócić się do państw członkowskich o przedłożenie jej informacji dotyczących funkcjonowania krajowych procedur odwoławczych.
2. Państwa członkowskie co roku przekazują Komisji teksty wszystkich decyzji, wraz z ich uzasadnieniem, podjętych przez ich organy odwoławcze zgodnie z art. 2d ust. 3.

Artykuł 12a

Przegląd

Nie później niż dnia 20 grudnia 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu wdrożenia niniejszej dyrektywy i przedkłada Parla-

mentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat jej skuteczności, a w szczególności skuteczności innych kar oraz terminów.”;

- 7) Skreśla się załącznik.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie nie później niż dnia 20 grudnia 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie bezzwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa członkowskie ustalają metody dokonywania takiego odniesienia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 11 grudnia 2007 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady

M. LOBO ANTUNES
Przewodniczący